

Ernesto Cardenal

21. Zsoltár

BALÁSSY LÁSZLÓ fordítása

Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?
Karikatúra lettem,
emberi torzó, a nép megvetettje,
valahány újság, mind gúnyt űz belőlem.

Páncélkocsik tömege bekerített,
géppuskák céloznak reám,
árammal telt kerítés fog körül.
Kihallgatásra vonszolnak naponta,
tüzes bélyeggel megbélyegeztek,
a drótsövény mögött nyilvántartásba vettek.
Mint röntgenképen, megszámlálhatják minden csontomat,
megfosztottak papírjaimtól,
meztelenül a gázkamrába löktek,
megosztottak ruháimon és cipőmre sorsot vetettek.
Morfiumért hörgök, nem hallja senki;
Orditok, mert kényszerzubbony szorít,
zártosztályon üvöltök minden éjjel,
gyógyíthatatlan betegek között,
ragály-kórházban, aggok menhelyén.
Halálverítékben fetrengok idegklinikán.
Fudoklom oxigénsátor alatt.
Zokogok rendőrorszobán,
fegyházudvaron,
kínzókamrában,
árvaházban.
Rádióaktívan szennyezett vagyok,
futnak tőlem, meg ne fertőzzem őket.

De én hirdetek majd testvéreimnek,
Téged dicsérlek a gyülekezetben,
himnuszaid zengem a nép között.
És lakomára gyűlnek a szegények.
A most-születő nép,
a mi népünk
örömnünetet ül majd egy napon.

Erdélyi János:

A siratóasszonyok mosolya
(tusrajz)

